

Пошли, господь, свою відраду...

Федір Тютчев

Пошли, господь, свою відраду
Тому, хто в літню спеку й жар,
Немов жебрак повз грати саду,
Бреде в шинок чи на базар.

Хто з жалем дивиться на воду,
Долаючи спекотний брук,
На недсяжну прохолоду
Розкішних і зелених лук.

Та не для нього встала арка
Дерев, що тягнуться у вись.
І не для нього, наче хмарка,
Фонтан, розсипавшись, повис.

Блакитний грот, мов із туману,
В саду даремно бовванить,
Бо ні йому, ані фонтану
Нещасного не заманить.

Даруй же, господи, відраду
Тому, хто просить співчуття,
І, мов жебрак повз грати саду,
Бреде бруківкою життя.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович